

SPOTKANIE RADY EUROPEJSKIEJ W SANTA MARIA DA FEIRA

19-20 czerwca 2000 r.

WNIOSKI PREZYDENCJI

(wybrane fragmenty)

Rada Europejska spotkała się w Santa Maria da Feira 19 i 20 czerwca 2000 r. Na początku obrad wymieniono opinie z Nicole Fontaine, przewodniczącą Parlamentu Europejskiego, na temat głównych zagadnień porządku dziennego.

I. PRZYGOTOWAĆ PRZYSZŁOŚĆ

2. W kontekście wznowienia publicznej debaty i odnowy zainteresowania przyszłością Unii Europejskiej, Rada Europejska przyjęła wiele ważnych decyzji, które powinny pozwolić sprostać wyzwaniom, jakim Unia będzie musiała stawić czoło w najbliższym czasie.

A. Konferencja Międzyrządowa w sprawie reformy instytucjonalnej

3. Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje raport Prezydencji w sprawie Konferencji Międzyrządowej. Treść wprowadzenia oddaje istotny postęp, jaki osiągnięto w pracach Konferencji nad analizą propozycji zmian w Traktatach założycielskich, jakie należy przeprowadzić, by instytucje Unii po rozszerzeniu funkcjonowały prawidłowo i skutecznie oraz miały właściwe uprawnienia. Rada Europejska uważa w szczególności, że przedmiotem prac Konferencji powinny się również stać te postanowienia w sprawie zacieśnienia współpracy, jakie włączono do Traktatu Amsterdamskiego, pamiętając jednocześnie o potrzebie zapewnienia Unii po rozszerzeniu spójności i solidarności w działaniach. Konferencja może kontynuować swe prace na solidnej podstawie, co zarazem umożliwi osiągnięcie w grudniu całościowego porozumienia, zgodnie z harmonogramem ustalonym na posiedzeniach Rady Europejskiej w Kolonii oraz w Helsinkach.

B. Karta Podstawowych Praw UE

4. Rada Europejska wyraziła głęboką sympatię dla Romana Herzoga oraz uznanie dla jego cennego, osobistego wkładu w prace Konwencji. Ignacio Mendez de Vigo, wiceprzewodniczący Konwencji odpowiedzialnej za opracowanie projektu Karty Podstawowych Praw Unii Europejskiej, poinformował Radę Europejską o stanie prac.
5. Rada Europejska wnioskuje, by Konwencja kontynuowała prace zgodnie z harmonogramem ustalonym w mandacie, jaki otrzymała od Rady Europejskiej na spotkaniu w Kolonii, tak by przed posiedzeniem Rady Europejskiej w październiku 2000 r. mogła przedstawić projekt tego dokumentu.

C. Wspólna europejska polityka bezpieczeństwa i obrony

6. Rada Europejska potwierdza swe zobowiązanie w sprawie nadania ostatecznego kształtu wspólnej europejskiej polityce bezpieczeństwa i obrony, dzięki której będzie możliwe wzmocnienie zewnętrznych działań Unii, a to w drodze wykreowania zdolności – zarówno

w sferze wojskowej, jak i cywilnej – do zarządzania sytuacjami kryzysowymi, przy pełnym poszanowaniu zasad Karty Narodów Zjednoczonych.

7. Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje uprzednio już przez nią zatwierdzony raport Prezydencji *Wzmocnienie wspólnej europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony*, wraz ze stosownymi dokumentami (patrz Załącznik I). Duży postęp osiągnięto we wdrażaniu uzgodnionych w Helsinkach wojskowych i cywilnych aspektów zarządzania sytuacjami kryzysowymi, toteż Rada Europejska przyjmuje do wiadomości, że stopniowo powstają tymczasowy Komitet Polityczny i Bezpieczeństwa oraz organy wojskowe powołane w Helsinkach.
8. Dla wiarygodności i skuteczności wspólnej europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony niezwykle ważne jest umocnienie możliwości Unii Europejskiej w dziedzinie militarnej. Rada Europejska zamierza osiągnąć globalne cele, jakie na rok 2003 wyznaczono w Helsinkach. W tym kontekście Rada z zainteresowaniem oczekuje na rezultaty konferencji w sprawie propozycji co do udziału w zakresie zdolności [w sferze militarnej], która odbędzie się w tym roku i podczas której państwa członkowskie wstępnie zadeklarują swe zobowiązania, jak również oczekuje na ukształtowanie mechanizmu oceny, który umożliwi oszacowanie postępów zrobionych na rzecz osiągnięcia tych celów. W relacjach Unia – NATO zostanie zapewniona niezbędna przejrzystość i będzie się toczył dialog, a potrzeby związane z osiągnięciem pełnej zdolności będą konsultowane z ekspertami NATO-wskimi.
9. Ustalono zostały zasady i tryb, dzięki którym europejscy członkowie NATO, nie będący w UE, oraz państwa kandydujące do UE, które są członkami NATO, będą mogli brać udział w militarnym zarządzaniu sytuacjami kryzysowymi przez UE. Zasady konsultacji z NATO kwestii militarnych oraz związanych z rozwojem stosunków między UE i NATO zostały określone w czterech dziedzinach: bezpieczeństwo, cele w sferze zdolności, tryb zapewniający UE dostęp do zasobów NATO i stałe mechanizmy konsultacji.
10. Rada Europejska zachęca wszystkie partnerskie kraje trzecie do doskonalenia przez nie możliwości [militarnych] w wymiarze europejskim. Rada Europejska jest usatysfakcjonowana propozycjami Turcji, Norwegii, Polski i Czech, które zgłosiły gotowość rozszerzenia zdolności do działań prowadzonych przez UE.
11. Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje powołanie Komitetu ds. cywilnych aspektów zarządzania sytuacjami kryzysowymi (który już się ukonstytuował), jak również sprecyzowanie priorytetowych celów związanych z cywilnymi aspektami zarządzania sytuacjami kryzysowymi oraz specyficznych celów dotyczących zdolności do działań policji cywilnej. W ramach dobrowolnej współpracy, państwa członkowskie zobowiązały się, że do 2003 r. będą w stanie wydelegować do 5 tys. policjantów do pełnienia zadań międzynarodowych, których istotą będą różnorodne działania mające na celu zapobieganie konfliktom oraz zarządzanie sytuacjami kryzysowymi. Państwa członkowskie zobowiązały się jednocześnie, że będą zdolne zmobilizować do tysiąca policjantów w ciągu trzydziestu dni. Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje również deklarację Komisji co do udziału w cywilnym zarządzaniu sytuacjami kryzysowymi, w miarę jej kompetencji.
12. Rada Europejska podkreśla, że w dziedzinie zapobiegania konfliktom i zarządzania sytuacjami kryzysowymi Unia zamierza wywiązać się ze wszystkich swych zobowiązań

w ramach tzw. misji petersberskich, w formie ustalonej w Helsinkach. Rada zachęca przysłał Prezydencję, jak również sekretarza generalnego/wysokiego przedstawiciela, do zdynamizowania prac prowadzonych w gronie Rady ds. Ogólnych, zgodnie z mandata-
tami, o których mowa w raporcie Prezydencji, oraz do przedstawienia całościowego raportu podczas obrad Rady Europejskiej w Nicei. W możliwie krótkim czasie po spotkaniu w Nicei zostaną wdrożone stałe struktury polityczne i wojskowe.

D. Rozszerzenie

13. Rada Europejska potwierdza priorytetowe znaczenie procesu rozszerzenia dla Unii i z zadowoleniem odnotowuje istotny postęp, jaki osiągnięto w negocjacjach od czasu szczytu Rady Europejskiej w Helsinkach (patrz Załącznik II). Rada ze szczególną satysfakcją konstatuje fakt rozpoczęcia negocjacji akcesyjnych z Malcią, Rumunią, Słowacją, Litwą, Łotwą i Bułgarią oraz pierwsze, konkretne już osiągnięcia. Rada Europejska uważa, że powinno być możliwe rozpoczęcie negocjacji we wszystkich dziedzinach *acquis* z najbardziej zaawansowanymi spośród wymienionych państw kandydujących, w miarę możliwości, w jak najwcześniejszym terminie w 2001 r.
14. Rada Europejska wyraża zadowolenie, że wszystkie dziedziny *acquis*, oprócz rozdziału „Instytucje”, są już przedmiotem negocjacji z Cyprzem, Węgrami, Polską, Estonią, Czechami i Słowenią. Rada jest również zdania, że w wielu dziedzinach, w których negocjacje otwarto już wcześniej, osiągnięto – jak dotychczas – duży postęp.
15. Rada Europejska potwierdza, że pragnieniem Unii jest utrzymanie dynamiki procesu akcesyjnego. Wszystkie państwa kandydujące będą nadal oceniane na podstawie swych własnych osiągnięć. W myśl zasady różnicowania, poszczególni kandydaci do członkostwa w Unii mają otwartą drogę do zrównania się z tymi, którzy rozpoczęli negocjacje wcześniej.
16. Rada Europejska przypomina, że rokowania będą posuwać się do przodu nie tylko dzięki rozwiązaniom przyjętym na płaszczyźnie negocjowanych zagadnień, lecz będą one także zależały od włączenia *acquis* przez państwa kandydujące do ich krajowego ustawodawstwa, a w szczególności od ich zdolności do wdrożenia *acquis* i jego rzeczywistego stosowania. Mimo zrobionych postępów, osiągnięcie tego celu wymaga od państw kandydujących rzetelnego wysiłku, jeśli chodzi o kontynuowanie procesu reform wewnętrznych, zwłaszcza zaś wzmocnienia struktur administracyjnych i sądow-
niczych. Unia niezwykle uważnie będzie śledzić rezultaty uzyskiwane przez kandydatów. Aby zrealizować tak określony cel, Rada zachęca Komisję do systematycznego przedstawiania jej swej oceny. Rada Europejska w Nicei dokona przeglądu postępów poczynionych na rzecz rozszerzenia i rozważy sposób, w jaki proces akcesyjny powinien dalej przebiegać.
17. Jeśli chodzi o Turcję, Rada Europejska przyjmuje do wiadomości inicjatywę, z jakimi wystąpił ten kandydat w celu spełnienia kryteriów akcesyjnych. Zgodnie z wnioskami z Helsinek, Rada Europejska oczekuje konkretnych wyników, w szczególności w dziedzinie praw człowieka, rządów prawa i systemu sądownictwa. Komisja powinna zdać sprawę przed Radą z postępu prac nad przygotowaniem analitycznego przeglądu *acquis* z Turcją. W tym kontekście Rada zachęca też Komisję do przedstawienia jej możliwie jak najszybciej propozycji dotyczących jednolitych ram koordynacji pomocy finansowej dla Turcji oraz stosownego *Partnerstwa dla Członkostwa*.

18. Rada Europejska podkreśla konieczność zapewnienia utrzymania przychylnego klimatu dla rozszerzenia, oraz – aby osiągnąć ten cel – potrzebę właściwego informowania opinii publicznej zarówno w państwach członkowskich, jak i krajach kandydujących.

II. ZATRUDNIENIE, REFORMY EKONOMICZNE I SPÓJNOŚĆ SPOŁECZNA – DALSZY CIĄG PRAC ROZPOCZĘTYCH NA POSIEDZENIU RADY EUROPEJSKIEJ W LIZBONIE

19. Strategia lizbońska, która obecnie jest realizowana we wszystkich aspektach, jest podstawą wszelkich działań Wspólnoty na rzecz zatrudnienia, innowacji, reform gospodarczych i spójności społecznej. Już dzisiaj w dziedzinach nią objętych są widoczne istotne efekty.
20. Wysokiej rangi forum skupiające partnerów społecznych, instytucje unijne, Europejski Bank Centralny i Europejski Bank Inwestycyjny zebrało się 15 czerwca w Brukseli. Potwierdziło ono konsens co do strategii lizbońskiej, określiło udział poszczególnych uczestników w poszczególnych sferach działalności, właściwych dla nich, i dowiodło znaczenia szerokiej debaty politycznej, dialogu społecznego i społecznej konsultacji. Rada Europejska ze szczególnym zadowoleniem przyjmuje wspólną deklarację partnerów społecznych, w której wyrażono konstruktywne opinie na temat pracy okresowej, tzw. pracy na odległość, nauczania i kształcenia ustawicznego, a jednocześnie w której zawarto postanowienia w sprawie wspólnego monitorowania przemian zachodzących w przemyśle.
21. Rytm wdrażania strategii powinien być utrzymany poprzez ustalenie następujących priorytetowych kroków.

A. Przygotować przejście do dynamicznej, konkurencyjnej gospodarki, opartej na wiedzy

Plan działań e-Europa

22. Rada Europejska zatwierdza globalny plan działań *e-Europa 2002* i prosi instytucje, państwa członkowskie oraz wszystkich innych zainteresowanych o wdrożenie całości tego projektu do 2002 r., a także zwraca się o przygotowanie bardziej długoterminowych perspektyw działań na rzecz gospodarki opartej na wiedzy – poprzez rozszerzanie dostępu do technik informatycznych i zmniejszanie luki w tzw. wiedzy cyfrowej. Natomiast w ramach priorytetu krótkoterminowego należy podjąć niezbędne kroki na rzecz ograniczenia kosztów dostępu do Internetu, znosząc ograniczenia lokalne. Na spotkanie Rady Europejskiej w Nicei, a później w regularnych odstępach czasu Komisja powinna przygotowywać raporty z postępu osiągniętego w realizacji celów planu działań. Rada Europejska przypomina o strategicznym znaczeniu projektu Galileo oraz o konieczności podjęcia decyzji w tej kwestii przed końcem 2000 r.

Utworzenie europejskiego obszaru badań

23. Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje postanowienie Rady (ds. Badań) oraz zobowiązanie do rychłego ustanowienia „europejskiego obszaru badań”, w szczególności poprzez przyjęcie kryteriów oceny polityki badawczej oraz sprecyzowanie etapów i terminów umożliwiających osiągnięcie w Europie do 2001 r. najwyższego poziomu w dziedzinie naukowej i technologicznej, z satysfakcją odnotowuje też zobowiązanie utworzenia sieci krajowych i europejskich programów badawczych oraz inicjatywę na rzecz działającego

bardzo szybko połączenia krajowych sieci elektronicznych na potrzeby badań. Nawiązując do wniosków z ostatniego spotkania na szczycie Stany Zjednoczone – UE, Rada zachęca Komisję do kontynuowania aktywnego dialogu z władzami amerykańskimi w celu ustanowienia między ośrodkami badawczymi i edukacyjnymi stałego, o odpowiedniej przepustowości, szybkiego połączenia transatlantyckiego.

Europejska Karta Małych Przedsiębiorstw i nowe ramy polityki na rzecz przedsiębiorczości

24. Rada Europejska wita z zadowoleniem niedawno przyjętą Europejską Kartę Małych Przedsiębiorstw (patrz Załącznik III), podkreślając znaczenie małych przedsiębiorstw dla rozwoju, konkurencyjności i zatrudnienia w Unii Europejskiej. Rada domaga się pełnego wdrożenia postanowień Karty w ramach kompleksowej polityki na rzecz przedsiębiorczości, która jest obecnie opracowywana na podstawie programu roboczego Komisji w sprawie polityki na rzecz przedsiębiorczości na lata 2000-2005, propozycji Komisji dotyczących metod oceny polityki na rzecz przedsiębiorczości oraz wieloletniego planu dla przedsiębiorstw i przedsiębiorczości (na lata 2001-2005). Pierwsze wyniki tych wysiłków powinny być widoczne przed końcem 2000 r.

Zakończenie procesu tworzenia rynku wewnętrznego

25. Rada Europejska zatwierdza tzw. ogólną orientację zawartą w dokumencie Komisji w sprawie ponownej aktualizacji strategii na rzecz rynku wewnętrznego, którą uważa ona za przydatną do planowania prac. Niezbędne są spójne ramy rozwoju rynku wewnętrznego, co oznacza powiązanie przyszłych aktualizacji strategii przez Komisję z procesem reform gospodarczych ustalonym w Cardiff, tak by Rada na posiedzeniach wiosennych mogła przeprowadzać wszechstronną ocenę bieżących osiągnięć.
26. W celu utworzenia rynku wewnętrznego zastosowano już istotne środki:
- przyjęto dyrektywę w sprawie handlu elektronicznego i osiągnięto porozumienie w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i praw pokrewnych;
 - w ramach planu działań dotyczącego usług finansowych stało się możliwe osiągnięcie politycznego porozumienia w sprawie wspólnego stanowiska co do przejęć, połączeń i reorganizacji instytucji kredytowych oraz towarzystw ubezpieczeniowych; niedawno przyjęto też dyrektywę w sprawie pieniądza elektronicznego;
 - Komisja przedstawiła propozycje dotyczące nowych zasad zamówień publicznych i kolejnego etapu liberalizacji usług pocztowych, a wkrótce przedstawi nowe propozycje w sprawie reformy sektora telekomunikacji, patentu wspólnotowego i wzoru użytkowego.
27. Byłoby wskazane, by kolejne fazy prac dotyczyły innych aspektów, zatem Komisja powinna:
- do marca 2001 r. przedstawić raport w sprawie ewolucji rynków energii, w myśl strategii przyjętej w Lizbonie,
 - kontynuować prace w łonie grupy wysokiego szczebla nad wspólną europejską przestrzenią powietrzną, tak by przedstawić ostateczne sprawozdanie w pierwszym kwartale 2001 r., co umożliwi wysunięcie właściwych propozycji.
28. Rada Europejska podkreśliła konieczność uwzględnienia na wspólnym, dynamicznym rynku zadań i znaczenia powszechnych usług publicznych. W tym celu Rada ponownie

poprosiła Komisję o aktualizację dokumentu z 1996 r. w sprawie powszechnych usług publicznych. Rada oczekuje, że dokument w nowej postaci zostanie jej przedłożony najpóźniej na posiedzeniu, które odbędzie się w Biarritz.

29. Rada i Parlament Europejski powinny przyspieszyć prace nad dyrektywą w sprawie prania brudnych pieniędzy oraz nad dyrektywą w sprawie zbiorowych funduszy inwestycyjnych. Komisja powinna przedstawić propozycje w sprawie jednolitego systemu dopuszczania na giełdę (dyrektywa w sprawie prospektów emisyjnych), nowej strategii rachunkowej, dzięki której będzie można lepiej porównywać sprawozdania finansowe spółek notowanych na giełdzie, jak również katalog środków, których wdrożenie umocni zaufanie konsumentów w dziedzinie usług finansowych, w tym zwłaszcza handlu na odległość i handlu elektronicznego.
30. Rada Europejska wyraża zadowolenie z szybkiego wdrożenia przez Europejski Bank Inwestycyjny *Inicjatywy Innowacja 2000* oraz z udziału Banku w wysiłkach na rzecz rozwoju gospodarki opartej na wiedzy oraz spójności społecznej. Rada wzywa Bank, aby kontynuował swe wysiłki, współpracując z władzami krajowymi i regionalnymi, ze światem finansów oraz z Komisją Europejską.
31. Rada Europejska podkreśla rolę administracji publicznej, działań administracyjnych oraz potrzebę doskonalenia regulacji w procesie umacniania konkurencyjności Unii Europejskiej i państw członkowskich, co przyczynia się do wzrostu gospodarczego i rozszerza możliwości zatrudnienia. Rada zachęca państwa członkowskie do dokonania podsumowania skuteczności działań administracji publicznej, tak by można było ustalić europejski system oceny skuteczności i najlepszych praktyk.

B. Zmodernizować europejski model społeczny, inwestując w ludzi i budując aktywne państwo dobrobytu

Edukacja i szkolenie w celu ułatwienia życia i pracy w społeczeństwie wiedzy

32. Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje dokument Komisji pt. *E-learning* i zatwierdza wytyczne Rady związane z przyszłymi wyzwaniem oraz celami systemów kształcenia w społeczeństwie ludzi uczących się. Dokumenty te ustanawiają ramy do opracowania bardziej wszechstronnego raportu na temat kształcenia, który ma zostać przedstawiony Radzie Europejskiej na wiosnę 2001 r., jak również wskazują metodę gwarantującą pełniejsze wykorzystanie polityki edukacyjnej w procesie luksemburskim.
33. Edukacja i szkolenie mają niezmiennie fundamentalne znaczenie w rozwoju poczucia przynależności obywatelskiej, spójności społecznej i zatrudnienia. Państwa członkowskie, Rada i Komisja – w ramach swych kompetencji – powinny ustalić spójne strategie i środki praktyczne, by przez cały czas edukacja i kształcenie były dostępne dla wszystkich, by zachęcić partnerów społecznych do uczestnictwa, by zmobilizować wszelkie dostępne publiczne i prywatne środki finansowania oraz by szkolnictwo wyższe stało się bardziej otwarte dla większej liczby osób – zgodnie ze strategią kształcenia ustawicznego.

Rozszerzyć aktywną politykę zatrudnienia

34. Perspektywy zatrudnienia w Unii Europejskiej znacznie się poprawiły. Wysiłki mające na celu systematyczne wzmacnianie europejskiej strategii na rzecz zatrudnienia, dzięki analizie przeprowadzonej na półmetku procesu luksemburskiego, powinny doprowadzić

do rewizji wytycznych w sprawie zatrudnienia na rok 2001. Toteż, w tym kontekście, zachęca się partnerów społecznych do odegrania większej roli poprzez określanie, wdrażanie i oszacowanie skutków wytycznych w sprawie zatrudnienia, które wiążą się z kompetencjami, kładąc szczególny nacisk na modernizację organizacji pracy, szkolenie i kształcenie ustawiczne oraz na wzrost zatrudnienia dotyczy to zwłaszcza kobiet.

Modernizować ochronę socjalną, wspierać integrację społeczną

35. W tej dziedzinie określono już pewną liczbę priorytetów, a mianowicie:

- jeśli chodzi o przyszłość ochrony socjalnej, szczególną uwagę należy zwrócić na trwałość systemów emerytalnych, ustalając dwie płaszczyzny działań, dzięki czemu będzie możliwe lepsze prognozowanie przyszłych tendencji oraz szczegółowe poznanie minionych, obecnych i przyszłych narodowych strategii reformowania systemów emerytalnych;
- w zakresie wspierania integracji społecznej należałoby określić właściwe ramy i cele, tak by oszacować wpływ polityki socjalnej realizowanej w państwach członkowskich, a zarazem ustalić wskaźniki, które stanowiłyby wspólny punkt odniesienia w walce z marginalizacją społeczną i w działaniach na rzecz likwidacji ubóstwa.

36. Niedawno powołany Komitet ds. ochrony socjalnej oraz regularna debata nad tymi kwestiami pozwolą rozszerzyć zakres prac na płaszczyźnie wspólnotowej i zapewnią systematyczną kontrolę ich realizacji, do czego również powinna się przyczynić współpraca państw członkowskich, której sprzyja otwarta metoda koordynacji, łącząca krajowe plany działań i wspólnotowy plan walki przeciwko marginalizacji społecznej. Jeśli chodzi o to ostatnie zagadnienie, Rada powinna możliwie szybko przyjąć propozycję programu, jaką przedstawiła Komisja. Należałoby również we właściwy sposób uczestniczyć w pracach partnerów społecznych. Wnioski Rady Europejskiej z Lizbony zawierały specjalny apel do przedsiębiorstw o poczucie społecznej odpowiedzialności. Rada z zadowoleniem przyjmuje polityczne porozumienie, które Rada niedawno osiągnęła w sprawie dyrektywy dotyczącej stworzenia ram prawnych walki z dyskryminacją ze względów rasowych lub związaną z pochodzeniem etnicznym.

Europejska agenda społeczna

37. Zgłoszony przez Komisję projekt europejskiej agendy społecznej zapewni wieloletnie ramy działań na płaszczyźnie społecznej. Rada powinna niezwłocznie rozważyć agendę, by umożliwić jej zatwierdzenie przez Radę Europejską w Nicei.

C. Poprawa metod pracy

38. Wdrażanie strategii lizbońskiej, śledzenie jej realizacji i ocena postępów poczynionych w tej dziedzinie będą przebiegać w istniejących ramach instytucjonalnych, lecz możliwa jest ich konsolidacja:

- poprzez sprawniejszą koordynację prac poszczególnych struktur Rady oraz stałą troskę o zapewnienie ściślejszej współpracy między Prezydencją Rady i Komisją, w ramach ogólnych wytycznych ustalonych przez Radę Europejską i zgodnie z zaleceniami przyjętymi przez Radę Europejską w Helsinkach;
- poprzez wzmocnienie i poprawę funkcjonowania tzw. otwartej metody koordynacji - w miarę potrzeb i w ramach struktur Rady, jako jednego z potencjalnych instru-

mentów działania w takich dziedzinach, jak społeczeństwo informacyjne, badania, innowacja, polityka przedsiębiorczości, reformy ekonomiczne, edukacja, zatrudnienie i integracja społeczna;

- poprzez przedstawienie przez Komisję do końca września tego roku raportu w sprawie propozycji sposobu podejścia do wskaźników i kryteriów oceny, które zostaną przyjęte zarówno w odniesieniu do specyficznych dziedzin, jak i w raporcie podsumowującym, przygotowywanym na wiosenne posiedzenie Rady Europejskiej, tak by zagwarantować niezbędną spójność i jednolity charakter prezentacji.

D. Wiosenne posiedzenie Rady Europejskiej

39. Rada Europejska z nadzieją oczekuje na swe pierwsze wiosenne posiedzenie na temat strategii i polityki społeczno-gospodarczej, które odbędzie się w Sztokholmie na początku 2001 r. Podstawą prac będzie roczny raport podsumowujący, który Rada przedstawi Komisji, a w którym zostanie uwzględniony dorobek poszczególnych struktur Rady. Również partnerzy społeczni powinni mieć okazję wypowiedzenia się w powyższych kwestiach.

III. KWESTIE EKONOMICZNE, FINANSOWE I MONETARNE

A. Ogólne wytyczne polityki gospodarczej

40. Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje przedstawione jej ogólne wytyczne polityki gospodarczej dla Wspólnoty i państw członkowskich na rok 2000. Jak przypominała Rada w Lizbonie, wytyczne te mają zapewnić kontynuowanie polityki makroekonomicznej na rzecz wzrostu gospodarczego i stabilności, zwiększenie potencjału rozwojowego Unii Europejskiej, poprawę jakości i stabilności rozwiązań w dziedzinie finansów publicznych oraz osiągnięcie postępu w przeprowadzaniu głębokich, kompleksowych reform, które umożliwią reformę rynków towarów, kapitału oraz pracy. Wytyczne są oparte na strategii lizbońskiej i przyczyniają się – tym samym – do sprostania wyzwaniom, do których trzeba zaliczyć przywrócenie pełnego zatrudniania, jak również przechodzenie do gospodarki opartej na wiedzy, kreowanie działań wyprzedzających wobec zjawiska starzenia się populacji, a także poprawę spójności społecznej. Ogólne wytyczne wzmacniają jednocześnie synergię między procesem kolońskim, procesem z Cardiff a procesem luksemburskim.
41. Rada Europejska prosi Radę ECOFIN o wdrożenie wniosków dotyczących instrumentów na rzecz wzmocnienia koordynującej roli ogólnych wytycznych polityki gospodarczej, w ścisłej współpracy z pozostałymi, zainteresowanymi instytucjami Rady, uwzględniając równocześnie związek istniejący między polityką strukturalną a polityką makroekonomiczną. Należałoby również udoskonalić dialog w sprawach makroekonomicznych.

B. Tzw. pakiet podatkowy

42. Rada Europejska zatwierdza raport w sprawie tzw. pakietu podatkowego ustalonego przez Radę ECOFIN (patrz Załącznik IV), deklaracje zapisane w protokóle Rady oraz porozumienie, jakie osiągnięto w kwestii zasad i orientacji. Rada zatwierdza ustalony harmonogram prac, w którym przewidziano stopniowe osiągnięcie stanu, by wymiana informacji stała się podstawą opodatkowania dochodów z oszczędności nierezydentów. Rada Europejska wzywa Radę ECOFIN do zdecydowanego kontynuowania prac nad wszystkimi elementami całościowego dokumentu, aby zapewnić możliwie jak naj-

wcześniej, najpóźniej zaś do końca 2002 r., osiągnięcie pełnego porozumienia w sprawie przyjęcia dyrektyw i wdrożenia wszystkich postanowień.

C. Wejście Grecji do strefy euro

43. Rada Europejska gratuluje Grecji wyników, jakie osiągnęła w ostatnich latach w dziedzinie konwergencji (zbieżności), co stało się możliwe dzięki właściwej polityce gospodarczej i finansowej. Rada wyraża zadowolenie z decyzji o wejściu Grecji do strefy euro 1 stycznia 2001 r., co otworzy nowy, pozytywny etap procesu integracji monetarnej w Unii Europejskiej.

IV. EUROPA I JEJ OBYWATELE

A. Zdrowie publiczne i bezpieczeństwo sanitarne żywności

44. Rada Europejska potwierdza konieczność zapewnienia wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzkiego podczas definiowania i wdrażania polityki Unii w tej dziedzinie.
45. Rada Europejska przyjmuje do wiadomości raport Prezydencji w sprawie prac nad Białą Księgą Komisji Europejskiej w sprawie bezpieczeństwa żywności. Polityka bezpieczeństwa żywności powinna dotyczyć wszystkich faz wytwarzania pożywienia dla ludzi i dla zwierząt, powinna być też wspierana przez europejski organ sprawujący zwierzchnictwo, który uzupełniałby rolę prewencyjnego nadzoru, jaki sprawują władze narodowe. Rada niezwłocznie zbada propozycje Komisji odnośnie do wdrożenia Białej Księgi, aby do roku 2002 ustanowić takie prawo w dziedzinie żywności, które odpowiadałoby najostrzejszym kryteriom ochrony zdrowia publicznego i które byłoby oparte na dotychczasowych osiągnięciach państw członkowskich. Pierwsza z tych propozycji, która dotyczy ustanowienia europejskiego organu kontroli żywności, powinna zostać przedstawiona najpóźniej do września 2000 r. Tymczasem Rada Europejska prosi Komisję o przedstawienie propozycji mających na celu ujednoczenie granicznych wartości zanieczyszczeń. Rada Europejska przyjmuje również do wiadomości raport Prezydencji w sprawie postępów, jakie poczyniono w związku z informacją Komisji o odwoływaniu się do zasady ostrożności, w aspekcie analizy tego dokumentu na posiedzeniu Rady Europejskiej w Nicei.

B. Środowisko naturalne i trwały rozwój

46. Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje porozumienie zawarte w Montrealu oraz protokół podpisany w Nairobi w sprawie zapobiegania zagrożeniom biochemicznym. Rada podkreśla znaczenie inicjatywy wspólnotowej, której celem jest promowanie trwałego rozwoju na szczeblu lokalnym oraz stosowanie Planu działań 21, przyjętego na tzw. Szczycie Ziemi, który odbył się w Rio de Janeiro w 1992 r. pod egidą Narodów Zjednoczonych; inicjatywa ta ustala ramy współpracy na szczeblu europejskim między Komisją a zorganizowanymi sieciami miast.
47. Rada Europejska podkreśla konieczność wznowienia debaty na temat środowiska miejskiego i wzywa Komisję do uwzględnienia tej kwestii w propozycjach zakresu szóstego już programu działań na rzecz środowiska, które powinny zostać przedstawione do końca 2000 r.
48. W myśl wniosków przyjętych w Helsinkach, Rada Europejska na spotkaniu w czerwcu 2001 r. wznowi prace nad wszechstronną analizą procesu, którego realizacja doprowadzi

do uwzględnienia wymogów w dziedzinie ochrony środowiska oraz trwałego rozwoju w ramach poszczególnych priorytetowych polityk sektorowych. Jednocześnie Rada zamierza przyjąć strategię na rzecz trwałego rozwoju, opartą na propozycjach przedstawionych przez Komisję.

C. Bezpieczeństwo przewozów morskich

49. Rada Europejska wyraża satysfakcję, że Komisja zamierza na spotkaniu w Biarritz przedstawić raport na temat globalnej strategii w dziedzinie bezpieczeństwa przewozów morskich, tak aby możliwe było podjęcie odpowiedniej decyzji jeszcze w bieżącym roku.

D. Sport

50. Rada Europejska prosi Komisję oraz Radę UE o uwzględnienie, w ramach zarządzania wspólną polityką, szczególnych cech sportu w Europie oraz jego roli społecznej.

E. Obszar wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości

51. Rada Europejska potwierdza swe zaangażowanie w kształtowaniu obszaru wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, zgodnie z decyzją podjętą w Tampere, toteż:
- zatwierdza plan działań UE w dziedzinie zwalczania narkotyków, który jest podstawowym instrumentem strategii antynarkotykowej Unii Europejskiej na lata 2000-2004. Plan przybierze formę konkretnych przedsięwzięć, które umożliwią skuteczną i wszechstronną reakcję na problem narkotyków. Zachęca się państwa członkowskie do podwojenia wysiłków, wspólnie z Europejskim Centrum Monitoringu ds. narkotyków i uzależnień, których efektem będą wiarygodne, porównywane informacje o podstawowych wskaźnikach dotyczących narkomanii, co pozwoli skuteczniej ocenić wpływ wielu różnych uwarunkowań na ten problem;
 - zatwierdza raport w sprawie priorytetów Unii Europejskiej w jej stosunkach zewnętrznych w dziedzinie sprawiedliwości i spraw wewnętrznych, które powinny zostać wzięte pod uwagę w globalnej strategii zewnętrznej Unii, przyczyniając się do stworzenia obszaru wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości. Rada wnioskuje, by raport, który zostanie jej przedstawiony w grudniu 2001 r., zgodnie z wnioskami z posiedzenia w Tampere, zawierał rozdział poświęcony wdrażaniu powyższego wymiaru zewnętrznego;
 - oświadcza, że tragiczne wydarzenia związane z terroryzmem w Europie budzą uczucie wzburzenia, wyraża zarazem szczere współczucie i troskę dla rodzin ofiar i ponawia swe zobowiązanie do kontynuowania walki z terroryzmem na poziomie narodowym i europejskim. Wychodząc z tych przesłanek, stwierdza, że jest zdeterminowana wykorzystać w pełni uprawnienia zawarte w traktatach, tak aby wzmocnić i zintensyfikować współpracę w tej dziedzinie państw członkowskich, prowadzoną w duchu solidarności.
52. Rada Europejska oświadcza, że okoliczności tragicznej śmierci 58 cudzoziemców przybywających do Zjednoczonego Królestwa są dla niej szokujące. Rada potępiła działania przestępcze osób czerpiących zyski z handlu żywym towarem oraz wyraziła dążenie Unii Europejskiej do zintensyfikowania współpracy, która powinna zaowocować powstrzymaniem przestępczości transgranicznej, która spowodowała tyle zgonów w Europie. Rada wystosowała apel do przyszłej Prezydencji francuskiej oraz do Komisji, by wnioski w tej dziedzinie z posiedzenia Rady w Tampere zostały niezwłocznie wdrożone, zwłaszcza w formie ścisłej współpracy państw członkowskich i Europolu, której celem będzie wykrycie i rozbrojenie grup przestępczych zajmujących się opisanym procederem oraz

przyjęcie surowych sankcji wobec wszystkich osób uczestniczących w tych budzących odrazę i grozę działaniach.

F. Regiony ultraperyferyjne

53. Rada Europejska przyjęła do wiadomości roboczy program Komisji, którego celem jest wdrożenie postanowień art. 299 ust. 2 Traktatu (dotyczącego regionów ultraperyferyjnych). Rada wzywa Komisję do przeanalizowania informacji, jakie zostały już lub jakie zostaną przekazane przez państwa członkowskie, aby mogła ona podjąć działania wynikające z jej kompetencji, a następnie do jak najszybszego przedstawienia Radzie odpowiednich propozycji, które powinny zostać przyjęte w możliwie najkrótszym terminie. Rada Europejska rozważy osiągnięty postęp na posiedzeniu w Nicei, w grudniu 2000 r.

G. Statut członków Parlamentu Europejskiego

54. Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje dotychczasowe rezultaty prac nad statutem deputowanych do Parlamentu Europejskiego, w którym byłaby potwierdzona ich rola oraz bardziej klarownie byłyby opisane sprawowane przez nich funkcje. Rada Europejska wzywa przyszłą Prezydencję, by – uwzględniając już przyjęte ustalenia – możliwie najszybciej została przygotowana ostateczna wersja dokumentu.

V. STOSUNKI ZEWNĘTRZNE

A. Rosja

55. Między Unią a Rosją należy utrzymać silne i solidne partnerstwo, oparte na wspólnych, podstawowych wartościach, w szczególności zaś na poszanowaniu praw człowieka. Z uznaniem odnosząc się do pozytywnych wyników spotkania na szczycie UE–Rosja z 29 maja 2000 r., Rada Europejska oferuje swe wsparcie dla starań prezydenta Putina oraz nowego rządu rosyjskiego, które zmierzają do zmodernizowania i zreformowania kraju. Demokratyczne instytucje, prymat prawa, gospodarka rynkowa, ujęta w skuteczne ramy prawne, właściwa struktura podatkowa i przystąpienie do WTO – to rozwiązania, które najskuteczniej pomogą wytworzyć i utrzymać potrzebny dla inwestorów klimat zaufania, niezbędny jednocześnie do powodzenia programu rozwoju gospodarki rosyjskiej. Zachęca się więc państwa członkowskie i Komisję Europejską do zgłaszania stosownych propozycji. Niezależne media powinny otrzymać szansę odegrania ważnej roli w otwartym, demokratycznym społeczeństwie.
56. Unia deklaruje gotowość wsparcia Rosji w realizacji powyższych celów, dążeń i w wywiązywaniu się z zobowiązań, a także zgłasza pragnienie pogłębienia współpracy z tym krajem, opierając się na przyjętej wspólnej strategii UE wobec Rosji oraz na Porozumieniu w sprawie Partnerstwa i Współpracy. W tym celu Rada Europejska prosi Radę i Komisję o dokonanie w lipcu przeglądu sytuacji oraz o podjęcie niezbędnych decyzji dotyczących programu TACIS oraz innych instrumentów. Rada Europejska z zadowoleniem odnotowała podjętą z Rosją współpracę w sprawach międzynarodowych, zwłaszcza w kwestii zachodniego rejonu Bałkanów.
57. Rada Europejska przypomina, że ukształtowanie z Rosją silnego partnerstwa, co jest pragnieniem Unii, wymaga, po obu stronach, ustalenia mechanizmów otwartego dialogu, opartego na wzajemnym zaufaniu. Toteż Rada Europejska wzywa Rosję do przestrzegania zobowiązań, jakie przyjęła ona na siebie, oraz obowiązków, jakie są jej udziałem

w związku z trwającym konfliktem w Czeczenii. Chodzi tu między innymi o unikanie nadmiernego stosowania siły, jak również dotyczy ewentualnego rozszerzenia konfliktu, otwarcie procesu politycznego z udziałem wybranych przedstawicieli z Czeczenii, rozpoczęcie niezależnych, skutecznych badań przypadków pogwałcenia praw człowieka, współpracę z Radą Europy, wsparcie Grupy ds. pomocy OBWE w realizacji jej zadań oraz nadzorowanie bezpieczeństwa transportów z pomocą humanitarną. Jedynie rozwiązanie o charakterze politycznym może zakończyć trwający kryzys.

B. Wspólna strategia dla regionu śródziemnomorskiego

58. Rada Europejska przyjęła wspólną strategię Unii Europejskiej dla regionu śródziemnomorskiego (patrz Załącznik V). Pozwoli ona ukierunkować politykę i działania Unii na rzecz wzmocnienia partnerstwa eurośródziemnomorskiego, ustanowionego na mocy Deklaracji barcelońskiej i powstałego w związku z nią *acquis* – zarówno na płaszczyźnie dwustronnej, jak i na szczeblu regionalnym, przyczyniając się do umocnienia pokoju, stabilności i bezpieczeństwa na Środkowym Wschodzie po zawarciu całościowego porozumienia pokojowego. Unia będzie nadal wspierać wysiłki stron na rzecz zawarcia i wprowadzenia w życie porozumienia pokojowego na Środkowym Wschodzie.

C. Proces pokojowy na Środkowym Wschodzie

59. Rada Europejska uważa, że istnieje realna szansa osiągnięcia sprawiedliwego, trwałego i dotyczącego wszystkich aspektów pokoju na Środkowym Wschodzie, opartego na zasadach ustalonych w Madrycie, w Oslo i w późniejszych porozumieniach oraz zgodnie z odpowiednimi postanowieniami Narodów Zjednoczonych.
60. Rada Europejska apeluje do premiera Ehuda Baraka oraz prezydenta Arafata, by podwoili wysiłki zmierzające do zawarcia, w ustalonym terminie, kompleksowego porozumienia regulującego wszystkie zagadnienia związane ze trwałym statusem [państwa palestyńskiego], co umożliwi zakończenie konfliktu i pojednanie stron.
61. Pamiętając o takim kontekście, osobiste zaangażowanie przywódców Izraela i władz Palestyny oraz wzajemne zaufanie, jakie obie strony wykazują względem siebie, odgrywają zasadniczą rolę. Rada Europejska podkreśla zatem konieczność pełnego stosowania zawartych porozumień, jak np. porozumienia dotyczącego trzeciej fazy przegrupowania; Rada przypomina też o swej Deklaracji z 22 maja.
62. Rada Europejska przypomina także o deklaracji, jaką przyjęto 25 marca 1999 r. w Berlinie. Szczególnie ważne jest to, by w pełni uwzględnić w prowadzonych obecnie dyskusjach na temat trwałego statusu nieodwracalność ewentualnych decyzji o utworzeniu państwa palestyńskiego.
63. W Helsinkach Rada Europejska wyraziła uznanie dla odważnej decyzji nieżyjącego już prezydenta Hafeza El-Assada oraz premiera Ehuda Baraka o wznowieniu negocjacji między Syrią a Izraelem. Rada Europejska zachęca nowych przywódców syryjskich i rząd izraelski do kroczenia strategiczną drogą pokoju.
64. Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Izrael wycofał się w ostatnim czasie z Libanu, zgodnie z postanowieniami uchwały nr 425, oraz że dzięki temu zostały spełnione warunki określone przez sekretarza generalnego Narodów Zjednoczonych w raporcie z 22 maja 2000 r. Rada wzywa wszystkie zainteresowane strony do współ-

pracy z ONZ i Organem tymczasowym ONZ ds. Libanu oraz do zaniechania wszelkich czynów i deklaracji mogących zniweczyć czynione przez nie wysiłki.

65. Rada Europejska zachęca Radę UE do rozważania, na podstawie propozycji sekretarza generalnego/wysokiego przedstawiciela, wspomaganego przez specjalnego wysłannika, oraz propozycji Komisji, w jaki sposób Unia Europejska może udzielić wsparcia Libanowi i uczestniczyć w działaniach na rzecz osiągnięcia zgody [z Izraelem], a także uzyskania poprawy sytuacji w tym kraju.

D. Zachodni rejon Bałkanów

66. Rada Europejska z zadowoleniem przyjmuje raport w sprawie zachodniego rejonu Bałkanów, przedstawiony przez sekretarza generalnego/wysokiego przedstawiciela, pod egidą Prezydencji i Rady UE oraz w pełnym porozumieniu z Komisją Europejską. Rada stanowczo wspiera wysiłki wszystkich tych stron zmierzające do zagwarantowania skuteczności, spójności i przejrzystości polityki Unii na obszarze zachodnich Bałkanów, równocześnie zachęcając je do podjęcia inicjatyw oraz aktywnego wdrażania priorytetów ustalonych we wspomnianym raporcie.
67. Rada Europejska potwierdza, że jej celem pozostaje możliwie jak najsilniejsze włączenie krajów tego regionu w ramy obecnych procesów polityczno-gospodarczych w Europie; można to osiągnąć poprzez proces stabilizacji i stowarzyszenia, dialog polityczny, liberalizację wymiany, współpracę sądowniczą oraz na płaszczyźnie spraw wewnętrznych. Wszystkie zainteresowane państwa są potencjalnymi kandydatami do członkostwa w UE. Unia będzie wspierać proces stabilizacji i stowarzyszenia, zapewniając pomoc techniczną i ekonomiczną. Komisja przedstawiła już Radzie propozycje zmierzające do uproszczenia i przyspieszenia procedur wypłaty środków pomocowych oraz szybkiego przyznania krajom bałkańskim asymetrycznych korzyści handlowych w przemyśle i w sektorze rolnym.
68. Rada Europejska wzywa państwa regionu do rozwijania współpracy regionalnej, między innymi za pośrednictwem regionalnych porozumień handlowych. Unia Europejska jest gotowa rozszerzyć współpracę z tymi państwami, zwłaszcza poprzez świadczenie pomocy gospodarczej i finansowej, dialog polityczny, wolną wymianę, dostosowanie ustawodawstwa tych państw do przepisów unijnych oraz współpracę w innych dziedzinach.
69. Rada Europejska zachęca sekretarza generalnego/wysokiego przedstawiciela, pod egidą Prezydencji oraz Rady UE i w pełnym porozumieniu z Komisją Europejską, do działania na podstawie mandatu otrzymanego w Lizbonie, w szczególności zaś do rozszerzenia współpracy z państwami w tym regionie w dziedzinie sądownictwa, spraw wewnętrznych oraz innych.
70. Rada Europejska potwierdza swe wsparcie dla reform demokratycznych i ekonomicznych w Chorwacji, wyrażając nadzieję, że wkrótce będzie można rozpocząć negocjacje w sprawie zawarcia umowy o stabilizacji i stowarzyszeniu. Rada z zadowoleniem przyjmuje postępy poczynione przez byłą Jugosłowiańską Republikę Macedonii w negocjacjach zmierzających do podpisania umowy w sprawie stabilizacji i stowarzyszenia i podkreśla znaczenie, jakie ma dla niej nienaruszalność granic, a w szczególności integralność terytorialna tej republiki. Rada Europejska wzywa rząd albański do kontynuowania wysiłków, jakie są odpowiedzią na kwestie poruszone w przygotowanym przez komisję tzw. stu-

dium wykonalności [*feasibility study*], przypominając jednocześnie tzw. mapę drogową (*road map*) dla Bośni i Hercegowiny, gdzie określono dziedziny, w których musi zostać jeszcze osiągnięty postęp, aby móc w pełni korzystać z dobrodziejstw procesu stabilizacji i stowarzyszenia.

71. Pełna woli do współpracy, żyjąca w zgodzie z sąsiadami, demokratyczna Federalna Republika Jugosławii zostanie z radością przyjęta do rodziny europejskich państw demokratycznych. Rada Europejska wspiera inicjatywy społeczeństwa obywatelskiego, jak również demokratyczne siły serbskie w ich dążeniu do osiągnięciu powyższych celów i zachęca je do dalszych wspólnych wysiłków oraz do wzmocnienia wzajemnej współpracy. Unia oczekuje dnia, w którym Federalna Republika Jugosławii będzie już bez żadnych przeszkód uczestniczyła w procesie stabilizacji i stowarzyszenia.
72. W obliczu silnej presji ekonomicznej i politycznej Belgradu – UE nadal będzie wspierać Czarnogórę w realizowanych przez nią reformach demokratycznych i ekonomicznych oraz wyraża swe uznanie dla polityki tolerancji etnicznej i współpracy regionalnej, jaką prowadzi rząd Czarnogóry.
73. W rok po przyjęciu przez Radę Bezpieczeństwa uchwały nr 1244 Rada Europejska potwierdza swe poparcie dla idei wprowadzenia w życie wszystkich postanowień tej uchwały oraz zorganizowania w tym roku wolnych, legalnych wyborów do władz miejskich w Kosowie, które powinny zostać starannie przygotowane i być odpowiednio nadzorowane przez właściwe instancje międzynarodowe. Gwałtowne działania ekstremistów nie będą tolerowane. Lokalni przywódcy powinni wypełnić swe zobowiązania poprzez aktywne uczestnictwo w tworzeniu tolerancyjnego, wieloetnicznego społeczeństwa, co pozwoli na powrót uchodźców i osób przesiedlonych, a w ramach którego wszyscy reprezentanci ludności Kosowa będą mogli żyć bezpiecznie.
74. Podkreślając znaczenie wzmocnienia współpracy regionalnej, Rada Europejska potwierdziła, że Unia Europejska nadal zamierza odgrywać ważną rolę w ramach Paktu na rzecz Stabilizacji. Rada z zadowoleniem przyjęła uchwaloną w Salonikach agendę na rzecz stabilizacji, stanowiącą ramy przyszłej działalności. Działając w charakterze organu odpowiedzialnego za wdrożenie przyszłego programu CARDS, Agencja na rzecz Odbudowy powinna móc wykorzystać cały swój potencjał do osiągnięcia celów ustalonych w Kolonii.
75. Rada Europejska wyraziła uznanie dla francuskiej propozycji zorganizowania spotkania na szczycie, w którym uczestniczyłyby Unia Europejska i te z państw zachodnio-bałkańskich, które – choć w poszczególnych krajach wygląda to różnie – są najbardziej zaawansowane pod względem rozwoju demokracji. Spotkanie, o którym mowa, pozwoliłoby krajom tego regionu po raz kolejny przekonać się o solidarności europejskiej i stałoby się okazją do rozważenia razem z nimi środków, których zastosowanie pozwoliłoby przyspieszyć proces reform demokratycznych i ekonomicznych. Rada Europejska wzywa Radę UE, wspartą przez sekretarza generalnego/ wysokiego przedstawiciela oraz Komisję Europejską, do rozpoczęcia prac przygotowujących szczyt.

E. Wymiar północny

76. Rada Europejska zatwierdziła Plan działań dotyczący wymiaru północnego w polityce zewnętrznej i polityce współpracy transgranicznej Unii Europejskiej na lata 2000-2003.

Program ten stanowi ważne ogniwo procesu wdrażania wytycznych przyjętych w Kolonii. Rada wzywa Komisję do odegrania pierwszoplanowej roli w procesie wdrażania powyższego Planu oraz do przedstawienia odpowiednich propozycji nadzorowania jego realizacji, zwłaszcza w dziedzinie ochrony środowiska i bezpieczeństwa nuklearnego, walki z przestępczością międzynarodową oraz w kwestii Kaliningradu. Rada z zadowoleniem przyjęła oświadczenie przyszłej Prezydencji szwedzkiej, że pragnie ona opracować, wspólnie z Komisją, całościowy raport w sprawie polityki dotyczącej wymiaru północnego, w perspektywie spotkania Rady Europejskiej w Göteborgu w czerwcu 2001 r.

F. Afryka

77. Przypominając o obecności prezydenta Mandeli na spotkaniu w Cardiff, Rada Europejska z dużą satysfakcją powitała w Feira Thabo Mbeki, prezydenta Republiki Południowej Afryki, co świadczy o serdecznych, stale rozwijających się stosunkach między UE a RPA.
78. Po rozmowach z prezydentem Republiki Południowej Afryki Rada Europejska potwierdza zobowiązanie przyjęte na pierwszym szczycie Afryka-Europa, który odbył się 3 i 4 kwietnia w Kairze, do podjęcie globalnego dialogu opartego na strategicznym partnerstwie dwóch regionów – Afryki i Europy, z uwzględnieniem różnych dziedzin wzajemnych stosunków. Obie strony przypomniały, że realizacja postanowień przyjętych na szczycie obejmie powyższe aspekty, w tym zagadnienia związane z redukcją zadłużenia, a wkrótce zostaną wdrożone mechanizmy, które pozwolą wdrożyć postanowienia kairskie. Rada Europejska z zadowoleniem przyjęła propozycję Portugalii w sprawie zorganizowania w Lizbonie w 2003 r., podczas Prezydencji greckiej, kolejnego spotkania Europa – Afryka.
79. Ze względu na konieczność sprostania wyzwaniom, jakie są udziałem Afryki, od państw tego kontynentu, które korzystają ze znacznej pomocy i uczestniczą we współpracy międzynarodowej, wymaga się poważnych, systematycznych wysiłków. Uwzględniając ten kontekst, Rada Europejska potwierdziła, iż jest gotowa wesprzeć działania na rzecz ich szybkiego wzrostu gospodarczego i trwałego rozwoju. Osiągnięcie tego celu będzie możliwe jedynie w sprzyjających warunkach – ugruntowanego pokoju, demokracji, w klimacie poszanowania praw człowieka i przy istnieniu rządów prawa.
80. Rada Europejska przyjęła deklarację w sprawie Etiopii i Erytrei, która zawarta jest w Załączniku VI.

ZAŁĄCZNIKI:

- Załącznik I: Raport Prezydencji w sprawie wzmocnienia wspólnej europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony
- Załącznik II: Raport Prezydencji w sprawie procesu rozszerzania [Unii Europejskiej]
- Załącznik III: Europejska Karta Małych Przedsiębiorstw
- Załącznik IV: Raport Rady ECOFIN dla Rady Europejskiej w sprawie tzw. pakietu podatkowego
- Załącznik V: Wspólna strategia Unii Europejskiej wobec Regionu Śródziemnomorskiego
- Załącznik VI: Deklaracja w sprawie Etiopii i Erytrei
- Załącznik VII: Dokumenty przedstawione Radzie Europejskiej na posiedzeniu w Santa Maria da Feira

ZAŁĄCZNIK II

RAPORT PREZYDENCJI W SPRAWIE PROCESU ROZSZERZENIA [Unii Europejskiej]

Jednym z podstawowych priorytetów Prezydencji portugalskiej była dynamizacja trwającego procesu rozszerzenia, który obecnie obejmuje trzynaście państw kandydujących do członkostwa.

Jeśli chodzi o kandydatów, którzy rozpoczęli negocjacje akcesyjne w 1997 r., co dotyczy Cypru, Węgier, Polski, Estonii, Czech i Słowenii, nawiązując do wniosków z posiedzenia Rady Europejskiej w Kolonii, Prezydencja portugalska przystąpiła do negocjacji obejmujących obszary, które dotychczas nie były przedmiotem pertraktacji, a z których pewna część ma szczególnie złożony charakter; są to między innymi: „Polityka regionalna”, „Kontrola finansowa”, „Finanse i budżet”, „Wymiar sprawiedliwości i sprawy wewnętrzne”, „Wolny przepływ osób” oraz „Rolnictwo”. Negocjacje dotyczące obszaru „Instytucje” rozpoczną się dopiero po zakończeniu Konferencji Międzyrządowej w sprawie reformy instytucjonalnej.

Ponadto Prezydencja portugalska dążyła do osiągnięcia postępu w negocjacjach dotyczących pozostałych, już otwartych rozdziałów negocjacyjnych. Tak więc możliwe było tymczasowe zakończenie z wszystkimi wspomnianymi kandydatami negocjacji na temat „Wspólna Polityka Zagraniczna i Bezpieczeństwa”, z Cyprzem, Estonią i Słowenią negocjacji o „Prawie spółek”, z Cyprzem – „Polityka socjalna”, z Cyprzem i Estonią – „Rybołówstwo”, z Estonią i Czechami – „Stosunki zewnętrzne”, z Czechami – „Unia celna”, z Estonią – „Wolny przepływ kapitałów”, a z Węgrami, Słowenią i Polską – „Kontrola finansowa”. Również nie było przeszkód, by tymczasowo zakończyć negocjacje z Węgrami w obszarach „Telekomunikacja i technologie informacyjne” oraz „Polityka przemysłowa”.

Opisane wyżej rezultaty osiągnięto podczas dwóch serii dwustronnych konferencji negocjacyjnych, w kwietniu i w maju na szczelbu zastępców, które zostały potwierdzone w czerwcu w trakcie rundy negocjacyjnej już na poziomie ministerialnym.

Zgodnie z mandatem określonym przez Radę Europejską w Helsinkach, Prezydencja portugalska rozpoczęła w lutym oficjalne negocjacje akcesyjne z Rumunią, Słowacją, Litwą, Łotwą, Bułgarią oraz z Malcią. Zatem podczas Prezydencji portugalskiej zostały przeprowadzone dwustronne konferencje negocjacyjne z dwunastoma państwami kandydującymi.

Wierna wyrażonej w Helsinkach idei uniknięcia nowych, kłopotliwych procedur i opierając się na ugruntowanej już praktyką zasadzie, zgodnie z którą kandydaci powinni być oceniani na podstawie indywidualnych zasług, Prezydencja ustaliła modułowy program negocjacji z państwami kandydującymi na podstawie propozycji przedstawionej przez Komisję i po konsultacjach z państwami członkowskimi. Toteż wreszcie można było rozpocząć z wyżej wymienionymi sześcioma kandydatami konkretne negocjacje w sprawach: „Edukacja i kształcenie”, „Nauka oraz badania”, „Małe i średnie przedsiębiorstwa”, „Stosunki zewnętrzne” oraz „Wspólna Polityka Zagraniczna i Bezpieczeństwo”. Wymieniając wspólne dla powyższych kandydatów obszary, należy zarazem wspomnieć, że rozpoczęto negocjacje w obszarach: „Statystyka” oraz „Polityka konkurencji” z Litwą, Łotwą i Słowacją, w obszarze „Kultura i polityka audiowizualna” z Bułgarią, Malcią, Łotwą, Litwą i Słowacją oraz w obszarach „Polityka przemysłowa” oraz „Telekomunikacja i technologie informacyjne” z Malcią.

Rezultaty negocjacji z wymienionymi kandydatami są następujące: Rumunia – wszystkie pięć obszarów, w których negocjacje otwarto w okresie Prezydencji portugalskiej, zostały tymczasowo zakończone; Słowacja – negocjacje zamknięto w sześciu z ośmiu otwartych obszarów negocjacyjnych, tzn. obecnie trwają jedynie rozmowy dotyczące „Polityki konkurencji” oraz „Kultury i polityki audiowizualnej”; Litwa i Łotwa – z ośmiu otwartych obszarów nie zakończone pozostają jedynie: „Kultura i polityka audiowizualna”, „Stosunki zewnętrzne” oraz „Konkurencja”; Bułgaria – tymczasowo zamknięto cztery z sześciu obszarów negocjacyjnych, a rozmowy trwają w dziedzinie: „Kultura i polityka audiowizualna” oraz „Stosunki zewnętrzne”; wreszcie Malta – na osiem otwartych obszarów jedynie negocjacje dotyczące „Kultury i polityki audiowizualnej” nie zostały tymczasowo zakończone. Aby to osiągnąć, Prezydencja portugalska zorganizowała dwie serie konferencji na poziomie zastępców oraz dwa spotkania na szczeblu ministerialnym.

Ze względu na symboliczne znaczenie tych faktów, należy zauważyć, że serie negocjacji, które toczyły się na szczeblu ministerialnym 13 i 14 czerwca i które potwierdziły osiągnięte przez Prezydencję portugalską wyniki, odbyły się po raz pierwszy z udziałem przedstawicieli wszystkich dwunastu państw kandydujących do Unii, co zakończyło podział kandydatów na grupy.

Prócz negocjacji w dosłownym tego słowa znaczeniu, w przypadku których program Prezydencji portugalskiej został w pełni zrealizowany, dążono również do osiągnięcia postępu w innych aspektach procesu rozszerzenia.

Po raz pierwszy od dłuższego czasu zorganizowano posiedzenie Rady Stowarzyszenia z Turcją, które powinno ułatwić przygotowanie do skutecznego włączenia tego kandydata do procesu przedakcesyjnego, zgodnie z ustaleniami Rady Europejskiej w Helsinkach.

Możliwe okazało się również osiągnięcie porozumienia w ramach Unii w sprawie rozporządzenia finansowego dotyczącego Cypru i Malty, które zapewniło obu tym kandydatom odpowiednie warunki dalszego prowadzenia prac przedakcesyjnych i pozwoliło na oficjalne zatwierdzenie ich *Partnerstwa dla Członkostwa* w Unii.

ZAŁĄCZNIK III

EUROPEJSKA KARTA MAŁYCH PRZEDSIĘBIORSTW

Małe przedsiębiorstwa stanowią rdzeń europejskiej gospodarki. Są one niezastąpionym źródłem nowych miejsc pracy i swoistym inkubatorem korzystnych interesów. Ogónoeuropejskie wysiłki mające na celu wdrożenie nowoczesnych form zasad i działalności gospodarczej powiodą się jedynie wówczas, jeśli małym przedsiębiorstwom poświęci się szczególną uwagę.

Małe przedsiębiorstwa są najbardziej wrażliwe na zmiany zachodzące w otoczeniu biznesowym, jak również to one pierwsze ucierpią, jeśli zostaną im narzucone nadmierne biurokratyczne wymagania. Z drugiej jednak strony, one pierwsze skorzystają na inicjatywach zmierzających do ograniczenia formalności administracyjnych oraz na projektach, których ideą jest troska o sukces małych firm.

W Lizbonie wyznaczyliśmy Unii Europejskiej cel, mianowicie: by jej gospodarka stała się najbardziej dynamiczna i najbardziej konkurencyjna na świecie, by była oparta na wiedzy,

zdolna do zapewnienia systematycznego wzrostu gospodarczego, coraz większej liczby coraz lepszych miejsc pracy oraz gwarantowała większą spójność społeczną.

Małe przedsiębiorstwa należy traktować jako jeden z podstawowych elementów stymulujących innowacyjność, zatrudnienie, jak również społeczną i lokalną integrację w Europie.

Konieczne jest więc stworzenie możliwie najlepszych warunków dla małych przedsiębiorstw i przedsiębiorczości.

Zasady

Trzymając się tych zaleceń,

- uznajemy ekspansyjną rolę małych przedsiębiorstw, ich zdolność do zaspokajania nowych potrzeb ujawniających się na rynku oraz do zapewniania miejsc pracy,
- podkreślamy znaczenie małych przedsiębiorstw w procesie wspierania rozwoju społecznego i regionalnego, równocześnie będących przykładem ducha inicjatywy i zaangażowania,
- uznajemy, że przedsiębiorczość jest na wszystkich poziomach odpowiedzialności postawą godną uznania, wyzwalającą ducha twórczości i odpowiadającą potrzebom,
- wyrażamy uznanie dla odnoszących sukcesy przedsiębiorstw, które zasługują na godną nagrodę,
- uważamy, że niekiedy niepowodzenie jest naturalną konsekwencją odpowiedzialnych inicjatyw i podejmowania ryzyka, a taki fakt powinien być postrzegany przede wszystkim jako doświadczenie, z którego należy wyciągnąć właściwe wnioski,
- uznajemy wartości, jakimi w nowej gospodarce są wiedza, zaangażowanie i elastyczność.

Poprawa sytuacji małych przedsiębiorstw w Unii Europejskiej jest możliwa w drodze działań, których celem będzie stymulowanie ducha przedsiębiorczości i zweryfikowanie istniejących środków, aby – w razie potrzeby – mogły one funkcjonować na korzyść małych przedsiębiorstw. Należy też zadbać, by gremia decydenckie we właściwy sposób uwzględniały potrzeby małych firm.

W tym celu zobowiązujemy się:

- do wzmocnienia ducha innowacyjności i przedsiębiorczości, co pozwoli przedsiębiorstwom europejskim stawić czoło nowym wyzwaniom,
- do wdrożenia sprzyjającym działalności przedsiębiorstw ramowych rozwiązań regulacyjnych, administracyjnych i podatkowych oraz do poprawy statusu przedsiębiorców,
- do zapewnienia dostępu do rynków poprzez stosowanie możliwie najprostszyc wymogów, zgodne z pierwszoplanowymi celami ogólnymi,
- do ułatwienia dostępu do najnowocześniejszych badań i technologii,
- do poprawy dostępu do finansowania wszystkich cykli funkcjonowania przedsiębiorstwa,
- do nieustannej poprawy naszej skuteczności, tak by Unia Europejska mogła zapewnić małym przedsiębiorstwom najkorzystniejsze na świecie warunki działania,
- do zapoznawania się z uwagami zgłaszanymi przez małe przedsiębiorstwa,
- do promowania sprawdzonych form wsparcia dla małych przedsiębiorstw.

Program działań

Zatwierdzając niniejszą Kartę, zobowiązujemy się działać zgodnie z poniższym programem, uwzględniając właściwe potrzeby małych przedsiębiorstw.

1. Edukacja i kształcenie w duchu przedsiębiorczości

Europa będzie promować zarówno ducha przedsiębiorczości, jak i będzie propagować konieczność nieustannego zdobywania przez obywateli nowych umiejętności – już od najmłodszych lat. Ogólna wiedza na temat przedsiębiorstw i kierowania się ideą kreatywności powinny być propagowane w szkołach na każdym poziomie nauczania. Specjalne moduły poświęcone biznesowi powinny się stać stałym elementem programów nauczania w szkołach średnich i wyższych.

2. Mniej kosztowna, szybsza rejestracja firm

Koszty związane z utworzeniem i rejestracją firm nie powinny odbiegać od najniższych kosztów światowych. Kraje, w których czas oczekiwania na zatwierdzenie nowej firmy jest najdłuższy, a procedury najbardziej skomplikowane, należy przekonać, aby dorównały krajom, w których taki tryb jest najszybszy. Należy rozszerzyć możliwości związane z komputerową, bezpośrednią rejestracją przedsiębiorstw.

3. Lepsze ustawodawstwo i lepsze przepisy

Przepisy poszczególnych państw dotyczące bankructwa należy ocenić pod kątem tzw. dobrej praktyki; proces porównawczy powinien skutkować udoskonaleniem obowiązujących w Unii praktyk.

Nowe regulacje na szczeblu krajowym i wspólnotowym należy gruntownie przeanalizować w celu oszacowania ich wpływu na małe przedsiębiorstwa i drobnych przedsiębiorców. Jeśli to tylko możliwe, należy uprościć krajowe i wspólnotowe przepisy prawne. Rządy powinny przyjąć proste w formie dokumenty administracyjne.

Trzeba rozpatrzyć możliwość zwolnienia małych przedsiębiorstw z niektórych obowiązków. Wychodząc z takiego założenia, Komisja mogłaby uprościć aktualne przepisy dotyczące konkurencji, co ograniczy obciążenia małych przedsiębiorstw.

4. Dostępność umiejętności

Będziemy dążyć do tego, by instytucje zajmujące się szkoleniem oraz systemy szkolenia w przedsiębiorstwie zapewniły niezbędne umiejętności, dostosowane do potrzeb małych przedsiębiorstw, jak również nauczanie ustawiczne oraz doradztwo.

5. Poprawa dostępu do Internetu

Organy administracji publicznej należy zachęcić, by rozszerzyły możliwości komunikowania się z sektorem małych przedsiębiorstw drogą elektroniczną, dzięki czemu firmy będą mogły korzystać z porad, przekazywać wnioski, wypełniać deklaracje podatkowe lub otrzymywać proste informacje szybciej i przy mniejszych kosztach. Komisja powinna dać dobry przykład w tej dziedzinie.

6. Skuteczniejsza promocja Jednolitego Rynku

Małe przedsiębiorstwa odczuwają już korzystny wpływ reform wdrażanych w gospodarce europejskiej. Toteż państwa członkowskie i Komisja powinny kontynuować realizowane

zmiany, których celem jest utworzenie w Unii prawdziwego rynku wewnętrznego, sprzyjającego małym przedsiębiorstwom, w dziedzinach mających podstawowe znaczenie dla rozwoju małych przedsiębiorstw, zwłaszcza zaś w handlu elektronicznym, telekomunikacji, usługach publicznych, zamówieniach publicznych oraz transgranicznych systemach płatności.

Równocześnie należy rygorystycznie stosować europejskie i krajowe reguły konkurencji, aby mieć pewność, że małe przedsiębiorstwa rzeczywiście funkcjonują w warunkach, jakie pozwalają im zaistnieć na nowych rynkach i stawić czoło konkurencji na sprawiedliwych zasadach.

7. Zagadnienia podatkowe i finansowe

Systemy podatkowe należy tak dostosować, by powodzenie małych przedsiębiorstw było wynagradzane, by zachęcały one do zakładania nowych firm, by faworyzowały rozwój małych przedsiębiorstw i tworzenie miejsc pracy, ułatwiały ich powstawanie i rozwój. Państwa członkowskie powinny wzorować się na najlepszych sprawdzonych praktykach funkcjonujących w systemach podatkowych oraz na bodźcach mających związek z rozwojem osobistym jednostki.

Aby plany i zamierzenia stały się rzeczywistością, przedsiębiorcy potrzebują odpowiedniego finansowania. Aby poprawić dostęp małych przedsiębiorstw do usług finansowych:

- zamierzamy zidentyfikować, a następnie wyeliminować wszelkie przeszkody uniemożliwiające utworzenie paneuropejskiego rynku kapitałowego i wdrożenie planu działań w dziedzinie usług finansowych oraz kapitału wysokiego ryzyka;
- zamierzamy usprawnić relacje między systemem bankowym a małymi przedsiębiorstwami, zapewniając dogodny dostęp do kredytów i kapitału wysokiego ryzyka;
- zamierzamy poprawić możliwości korzystania z funduszy strukturalnych i promować inicjatywy Europejskiego Banku Inwestycyjnego na rzecz zwiększenia zakresu finansowania nowo powstających firm i przedsiębiorstw działających w sektorze najnowszych technologii, łącznie z wnoszeniem udziału kapitałowego.

8. Wzmocnić możliwości technologiczne małych przedsiębiorstw

Zamierzamy wzmocnić istniejące już programy, których celem jest promocja upowszechniania technologii wśród małych przedsiębiorstw, jaki również ich możliwości poznawania technologii, ich wyboru i dostosowywania.

Zamierzamy zachęcać firmy różnej wielkości, zwłaszcza zaś małe przedsiębiorstwa, do współpracy technologicznej i do dzielenia się wiedzą; przygotowywać skuteczniejsze programy na rzecz zastosowania wiedzy i technologii w handlu, a jednocześnie łatwo dostępne dla małych przedsiębiorstw systemy jakości i certyfikacji.

Zamierzamy zachęcać małe przedsiębiorstwa do współpracy z innymi przedsiębiorstwami na szczeblu lokalnym, krajowym i europejskim, jak również z ośrodkami szkolnictwa wyższego i instytutami badawczymi.

Powyższe konstatacje prowadzą do wniosku, że należy wspierać działania podejmowane na szczeblu krajowym i regionalnym w celu utworzenia grup i sieci przedsiębiorstw,

wspierać paneuropejską współpracę małych przedsiębiorstw z wykorzystaniem technologii informacyjnych, upowszechniać najlepsze praktyki dotyczące porozumień o współpracy oraz wspierać współdziałanie małych przedsiębiorstw. Wymienione działania będą prowadziły do zwiększenia zdolności małych firm do zaistnienia na rynkach paneuropejskich oraz do rozszerzenia ich działalności na rynki państw trzecich.

9. Wzorce handlu elektronicznego o udowodnionej skuteczności oraz sprawdzone formy wsparcia małych przedsiębiorstw

Komisja i państwa członkowskie powinny zachęcać małe przedsiębiorstwa do stosowania najlepszych praktyk oraz do przyjęcia modeli o udowodnionej skuteczności, które mogą umożliwić ich rzeczywisty rozwój w nowej gospodarce.

Zamierzamy koordynować działania prowadzone przez państwa członkowskie i UE, aby stworzyć zrozumiałe i nieskomplikowane systemy oraz sieci, a także wdrożyć usługi wspierające informatykę i przedsiębiorczość, które będą odpowiadać potrzebom przedsiębiorstw. Zamierzamy w skali całej Unii Europejskiej zapewnić ukierunkowanie i wsparcie ze strony tzw. opiekunów i doradców, w tym również w Internecie na stronach www, oraz wykorzystać Europejskie Obserwatorium na potrzeby średnich i małych przedsiębiorstw [European Observatory on SMEs].

10. Rozwijać, wzmocnić i rozszerzać skuteczną reprezentację interesów małych przedsiębiorstw na szczeblu Unii i na szczeblu narodowym

Przeprowadzimy wszechstronną analizę sposobu, w jaki interesy małych przedsiębiorstw są reprezentowane na szczeblu narodowym oraz na poziomie Unii Europejskiej, w tym również w ramach dialogu społecznego.

Zobowiązujemy się zrobić wiele, aby osiągnąć powyższe cele, stosując otwarte metody koordynowania polityki dotyczącej przedsiębiorstw krajowych. Oprzemy się też na: wieloletnim programie dla przedsiębiorstw i na rzecz przedsiębiorczości, wykorzystamy możliwości, jakie dają proces zapoczątkowany w Cardiff w zakresie reform gospodarczych, proces luksemburski dotyczący polityki zatrudnienia oraz inne programy wspólnotowe. Corocznie, na wiosennych spotkaniach na szczycie, prześledzimy osiągnięcia w tych dziedzinach oraz ocenimy ich wyniki na podstawie właściwego raportu Komisji.

ZAŁĄCZNIK IV

RAPORT RADY ECOFIN DLA RADY EUROPEJSKIEJ W SPRAWIE TZW. PAKIETU PODATKOWEGO

1. Na spotkaniu w Helsinkach, 10 i 11 grudnia 1999 r., Rada Europejska ustaliła, że Grupa na wysokim szczeblu przedłoży Radzie raport o możliwościach rozwiązania kwestii opodatkowania dochodów z oszczędności, jak również w sprawie kodeksu postępowania i dyrektywy dotyczącej oprocentowania i należności, a następnie Rada przedstawi ten dokument Radzie Europejskiej najpóźniej do czerwca 2000 r.

Niniejszy raport to rezultat tego zalecenia.

2. Rada zgadza się, by dyrektywa w sprawie opodatkowania dochodów z oszczędności, która będzie dotyczyć wyłącznie nierezydentów, opierała się na następujących podstawowych zasadach:
- Aby wprowadzić w życie zasadę wyrażoną we wnioskach z posiedzenia Rady Europejskiej w Helsinkach, zgodnie z którą każdy obywatel przebywający w dowolnym państwie członkowskim Unii Europejskiej powinien płacić podatek od całości dochodów z oszczędności, za podstawowy cel Unii Europejskiej należy uznać wymianę informacji na jak najszerszej płaszczyźnie, zgodnie z ewolucją, jaka ma miejsce na płaszczyźnie międzynarodowej.
 - Do tego czasu państwa członkowskie powinny wymieniać między sobą informacje dotyczące dochodów z oszczędności lub, z uwzględnieniem postanowień ujętych w punkcie d), powinny zastosować podatek u źródła dochodów. Państwa członkowskie stosujące powyższy podatek powinny przekazać odpowiednią część swych dochodów do państwa, w którym przebywa osoba inwestująca.
 - Aby utrzymać konkurencyjność europejskich rynków finansowych – gdy tylko Rada dojdzie do porozumienia w sprawie meritum dyrektywy, lecz jeszcze przed jej przyjęciem – Prezydencja i Komisja powinny natychmiast rozpocząć negocjacje ze Stanami Zjednoczonymi oraz ze wszystkimi głównymi państwami trzecimi (Szwajcaria, Liechtenstein, Monako, Andora, San Marino) na temat przyjęcia równoważnych środków w każdym z tych państw; równocześnie, zainteresowane państwa członkowskie zobowiązują się wspierać koncepcję przyjęcia podobnych środków na wszystkich terytoriach zależnych i stowarzyszonych (wyspy na kanale La Manche, wyspa Man oraz zależne i stowarzyszone terytoria karaibskie). Rada powinna być regularnie informowana o postępach w negocjacjach. Gdy będzie miała już dostateczne gwarancje w sprawie zastosowania tych samych środków na terytoriach zależnych i stowarzyszonych oraz środków równoważnych w wymienionych wyżej krajach, na podstawie raportu przedstawionego jej w tej kwestii, Rada jednomyślnie postanowi o przyjęciu i wprowadzeniu w życie dyrektywy, najpóźniej do 31 grudnia 2002 r.
 - Komisja Europejska będzie regularnie przedstawiać stosowny raport w sprawie stosowania przez państwa członkowskie systemów, o których mowa w punkcie b), a także w sprawie zmian, jakie zaszły na płaszczyźnie międzynarodowej w dostępie do informacji bankowych związanych z dziedziną podatków. Kiedy Rada podejmie decyzję w sprawie przyjęcia i wprowadzenia w życie dyrektywy zgodnie z postanowieniami punktu c), wraz z wszelkimi konsekwencjami wynikającymi z tego dla terytoriów zależnych i stowarzyszonych, wszystkie państwa członkowskie stosujące podatek u źródła powinny zacząć wymieniać informacje, gdy tylko warunki na to pozwolą, a w każdym razie najpóźniej w siedem lat po nabraniu mocy przez dyrektywę, o której mowa.
3. Celem tych prac będzie osiągnięcie porozumienia w sprawie całościowego tzw. pakietu podatkowego, który będzie następnie realizowany we właściwych terminach dla jego zasadniczych części [opodatkowanie dochodów z oszczędności, kodeks postępowania (opodatkowanie firm) oraz oprocentowanie i należności].
4. Ponadto Rada przyjęła do wiadomości przedstawione w załączeniu oświadczenia, które należy włączyć do protokołu obrad Rady.

ZAŁĄCZNIK

OŚWIADCZENIA, JAKIE NALEŻY WŁĄCZYĆ DO PROTOKÓŁU OBRAD RADY

Opodatkowanie dochodów z oszczędności

- 1) Wszystkie państwa członkowskie oczekują rozwiązania kwestii, jakie pozostają w zawieszeniu przed przyjęciem dyrektywy przez Radę.
- 2) Uczestniczący w Radzie przedstawiciele rządów państw członkowskich uzgadniają, że w ramach negocjacji akcesyjnych prowadzonych z państwami kandydującymi nie będzie żadnych odstępstw w postanowieniach dotyczących wymiany informacji.
- 3) Rada i Komisja zobowiązują się dążyć do osiągnięcia porozumienia przed końcem 2000 r. w sprawie meritum dyrektywy, w tym co do stawki podatku u źródła dochodu.
- 4) Rada oświadcza, że odniesienie do jednomyślności w punkcie 2) litera c) nie wpływa na wyniki prac prowadzonych w ramach Konferencji Międzyrządowej.
- 5) Rada zauważa, że Austria i Luksemburg mogą stosować opodatkowanie u źródła dochodu w okresie przejściowym. Belgia, Grecja i Portugalia poinformują Radę o swym stanowisku przed końcem 2000 r.
- 6) Luksemburg uważa, że „równoważne środki” oraz „te same środki”, o których mowa pod literą c), obejmują również wprowadzenie w życie procedury wymiany informacji, o której mowa w ostatnim zdaniu punktu d).
- 7) Dania, Finlandia, Francja, Hiszpania, Holandia, Irlandia, Niemcy, Szwecja, Wielka Brytania i Włochy przewidują, że stopa opodatkowania u źródła dochodu wyniesie co najmniej 20–25% i uważają, że wymiana informacji powinna zostać wprowadzona w terminie pięciu lat od daty przyjęcia dyrektywy.
- 8) Rząd austriacki przyjmuje raport Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju [OCDE] *Zwiększenie dostępności informacji bankowych w celach związanych z podatkami*, lecz ze względów konstytucyjnych nie może on obecnie zaakceptować zniesienia tajemnicy bankowej w stosunku do nierezydentów.

Ponieważ dyrektywa dotyczyć będzie wyłącznie nierezydentów, Austria może utrzymać opodatkowanie u źródła dochodu dla rezydentów oraz aktualne przepisy bankowe dotyczące tzw. krajowych rezydentów.